

bage. Med andre Ord, Konjunkturernes Bedring vil bedre Forholdene i ren Almindelighed. Det er ikke alene Tolden, der kan ventes at give mere Indtægt, ogsaa paa andre Omraader kunne vi vente det.

Det er dette, der gør, at jeg ikke nærer nogen Betænkelighed ved midlertidig at skaffe Balance til Veje ved Laan, saaledes som vi have gjort i senere Tider. Thi Udviklingen vil selv medføre, at de nu vigende Indtægter i væsentlig Grad vende tilbage. Selvfølgelig kan det aldrig falde mig ind at sige, at de vende helt tilbage, det er ikke i nogen Maade min Tanke, men den Del, der vindes ad den Vej, er alligevel den, der vindes paa den for Befolkningen bedste Maade. Som jeg sagde før til den højtærede Finansminister, jeg ønsker Balance tilvejebragt hurtigst muligt; men kan Bedømmelsen bedre foregaa om et Aar f. Eks. end nu — det er muligt, den kan det paa et enkelt Omraade, jeg ser ikke, hvorfor den skulde kunne det paa alle —, ser jeg i og for sig ikke den fjerneste Fare ved at vente. Grib ikke fejl, for det er meget værre end det, der kan ske ved at vente et Aar længere og leve paa Laan.

Som sagt, al Tale om at vende tilbage til indirekte Beskatning vil for mig indtil videre være en Prædiken for døve Øren. Jeg ser meget godt, at det er en Vej, ad hvilken vi hurtigt, sikkert endogsaa, kunde tilvejebringe betydelige Indtægter, det skal jeg villig indrømme, og jeg kunde under visse Forhold tænke mig, at vi, hvis der var saa stramme Konjunkturer, at vi vare nødte til at gribe til Fortvivlelsens Selvhjælp, om jeg saa maa sige, kunde ved en midlertidig Lov søge at vinde Indtægter ad den Vej paa et eller andet Punkt. Men det skulde under ingen Omstændigheder være en Skat af lignende Art som Krigsskatten af 1864, der blev ved at løbe, saa man aldrig kunde komme af med den mere; nej, det skulde blot være saaledes, at vi paa en af de store Varer, hvor Tolden giver noget, tog paa Finansloven en Told for et enkelt Aar, hvorefter den igen faldt væk af sig selv, men at vi aldrig, saa vidt vi kunde undgaa det, vende tilbage til de permanente indirekte Afgifter.

Her vil jeg henvende et Par Ord til de Partier, der gerne ville give det Udseende af, at de ere mere demokratiske, ogsaa paa Toldlovgivningens Omraade, end det Parti, jeg tilhører. Jeg vil sige til dem: Levér ikke for mange Vaaben til Partiet paa den modsatte Side til at modstaa den næste Toldrevision i 1916! Thi hver eneste Gang der fra de Partiers Side, der ville hævde

sig som særlig demokratiske, paastaas — jeg siger udtrykkelig paastaas —, at Toldloven af 1908 ingenting var, ingen Lettelse bragte og i Virkeligheden ikke gav noget som helst andet end en Omlæggelse af Toldskatterne, hver eneste Gang, siger jeg, de Herrer bruge dette i Agitationen, kunne de være overbeviste om, at de Herrer fra den anden Kant ville tage det op og smide os det i Hovedet i 1916 og sige: Her staa de, som ville være de yderliggaaende Demokrater, og sige: Det er ingen Nytte til. Det vil være et væsentligt Angrebsvaaben, de Herrer ville have imod os den Dag, vi skulle til at revidere Toldloven i 1916. Jeg beder derfor meget om, at man vil se upartisk paa Toldloven af 1908. Den var ikke alt, men den var utvivlsomt et Skridt i den Retning, vi skulle, og de, som ønske at gaa videre i den Retning, maa ikke gaa hen og forspilde Chancerne i 1916 ved at levere Vaaben til den modsatte Side.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wulff: Idet jeg forbeholder mig, hvis jeg finder Anledning dertil, senere at komme ind paa adskilligt af det, det ærede Medlem, som nu satte sig, udtalte, vil jeg minde om, at det ærede Medlem forleden i en kort Bemærkning til mig udtalte den Formening, at jeg havde overset et lille Beløb paa 84 Mill. Kr. Min Samvittighed var nogenlunde rolig; hvor stor en Forbryder jeg end maatte være, i de Dimensioner er jeg det alligevel ikke, og det glæder mig nu at have bragt i Erfaring, at det, som ligger os imellem, ikke er noget saa fænomenal, men en Meningsforskel — der maaske ikke en Gang eksisterer — om, hvorvidt visse Udgifter og visse Indtægter paa Finansloven ere reelle Udgifter og reelle Indtægter eller ikke. At der paa § 9 findes opført visse Beløb til Erhvervelse af Formue, som med mere eller mindre Ret kunne betragtes som Versurposter, erkender jeg. Jeg har selv mødt det og erkendt det, da jeg gjorde den Status op, som jeg tillod mig at præsentere for Folketinget forleden Dag, og jeg var i Begreb med at vælge imellem det, indtil det gik op for mig, at det kun vilde være Vilkaarlighed. Hvis jeg valgte det gale, vilde det kun være at give Anledning til Kritik, og jeg fandt derfor, at jeg gjorde rettest i at lade det blive staaende, som Regeeringen havde opgjort det, og lade det blive Erhvervelse af Formue, som er kaldt